

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. VIII. In hortum una cum Alipio se disceßisse indignantem, quod nondum Deo vellet servire, cum ipsum hoc fortiter velle, sit posse & facere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

V S V S.

1. Elucet, quantam utilitatem habeat lectio & narratio eorum, quæ Sancti gesserunt. Certe S. Augustinus seculi contemptum, & libidinis victoriam, exemplis Victorini, Antonii, & duorum illorum magnatum debet; his Deus facibus in illo amorem rerum cælestium accendit. *Et hunc secundum illius ad seculi contemptum, gradum puto fuisse, audire & admirari exempla Sanctorum.*
2. Recogita, quot tu annis differas vitæ emendationem, non solum duodecim cum S. Augustino, sed triginta, quadraginta! non post lectionem Hortensii, sed Evangelii, post tot monita, tot stimulos, tot exempla & occasiones. Erubescere ac ingemisce.

CAP. VIII.

In hortum una cum Alipio se discessisse indignantem, quod nondum Deo vellet servire, cum ipsum hoc fortiter velle, sit posse & facere.

1. **T**VM in illa grandi rixa interioris domus meæ, quam fortiter excitaveram cum anima mea, in cubiculo nostro, corde meo: tam vultu quam mente turbatus, invado Alipium, & exclamo: Quid patimur? Quid est hoc? quid audisti? Surgunt indocti, & cælum rapiunt, & nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce ubi volutamus in carne, & sanguine? An quia præceserunt, pudet sequi, & non pudet nec saltem sequi? Dixi nescio quæ talia: & abripuit me ab illo æstus meus, cum taceret, attonitus me intuens. Neque enim solita sonabam: plus loquebantur animum meum,

N 4   frons,

frons, genæ, oculi, color, modus vocis quam verba, quæ promebam.

2. Hortulus quidam erat hospitii nostri, quo nos utebamur, sicut tota domo. Nam hospes ibi non habitabat dominus domus. Illuc me abstulerat tumultus pectoris, ubi nemo impediret ardentem litem, quam mecum aggressus eram, donec exiret, quæ tu sciebas, ego autem non. Sed tantum insaniebam salubriter, & moriebar vitaliter: gnarus quid mali essem, & ignarus quid boni post paululum futurus essem. Abcessi ergo in hortum, & Alipius pedem post pedem. Neq; enim secretum meum non erat, ubi ille aderat; aut quando me sic affectum desereret? Sedimus, quantum potuimus, remoti ab ædibus. Ego fremebam spiritu, indignans turbulentissima indignatione, quod non irem in placitum & pactum tecum Deus meus, in quod eundum esse omnia ossa clamabant, & in cœlum tollebant laudibus. Et non illuc ibatur navibus, aut quadrigis, aut pedibus, quantum saltem de domo in eum locum ieram, ubi sedebamus.

3. Nam non solum ire, verum etiam pervenire illuc, nihil erat aliud, quam velle ire; sed velle fortiter & integre; non semifauciam hac atque hac versare, & jactare voluntatem, hac parte assurgentem, cum alia parte cadente luctantem. Denique tam multa faciebam corpore, in ipsis cunctationis æstibus, quæ aliquando volunt homines, & non valent, si aut ipsa membra non habeant, aut ea vel colligata vinculis, vel resoluta languore, vel quoquo modo impedita sint.

sint. Si evulsi capillum, si percussi frontem, si confertis digitis amplexatus sum genu, quia volui, feci. Potui autem velle, & non facere, si mobilitas membrorum non obsequeretur. Tam multa ergo feci, ubi non hoc erat velle, quod posse: & non faciebam, quod & incomparabili affectu amplius mihi placebat: & mox ut vellem, possem, quia mox, ut vellem, utique vellem. Ibi enim facultas ea, quæ voluntas, & ipsum velle, jam facere erat, & tamen non fiebat. Faciliusq; obtemperabat corpus tenuissimæ voluntati animæ, ut ad nutū membra moverentur, quam ipsa sibi anima ad voluptatem suam magnam, in sola voluntate perficiendam.

V S V S.

1. Cum legis vel audis vitam SS. sæpe tibi inculca: Quid audisti? quid legisti? Surgunt indocti, ignobiles, pauperes, contempti, & cælum rapiunt: & nos cum doctrinis, familiis, divitiis, honoribus nostris, sine corde, ecce ubi volutamur?
2. Indignatio animi frementis adversus seipsum, quod non eat in placitum divinum, indicium est bonæ mentis. Quæ incitanda est, tum hoc ipso exemplo celerrimi obsequii, quod præstat corpus animo, ut indignum sit animum non obtemperare sibi; tum alacritate, qua aulici suis principibus, ducibus milites, ad minimum nutum morem gerunt.
3. Fortiter velle & integre, est pervenire ad virtutem & perfectionem. Sed quia pauci ita volunt, ut non simul nolint, hinc pauci serio se convertunt ad studium perfectionis. Tu Deus, qui inchoas velle nostrum, consumma illud, ut fiat integrum, & sufficiat omnibus difficultatibus superandis.